I

Зарплату отримав. Тисячу гривень. П'ятірками. Пачка — в руку не влазить.

— А можна крупнішими?

— За крупнішими під церкву паняй! — позаду із черги.

— Бери-бери, менше проп'єш!

Узяв. Ледве в кишеню улізла. По дорозі додому дощ намочив. Не дощ — злива суцільна. А він же без парасольки. Та ще й піджачок наче решето. До нитки промок. І гроші розквасило. Хоч як долонею прикривав.

Порозклеював, заслав увесь стіл, щоб просохли.

А тут сусіда принесло:

— О, а це що в тебе?

— Гроші, не бачиш! Надрукував та й розклав, щоб просохли.

— Фальшиві?

— Ато ж які.

— Дай одну.

— Та бери хоч і десять!

Узяв та одразу ж і побіг до міліції:

— Ви тут куняєте, а у вас під носом гроші фальшиві друкують. Осьо подивіться!

Вся міліція стала на вуха! Бригадою налетіла.

— Фальшиві?

— Та вже ж що не справжні!

— Сам друкував?

— Звісно, що сам.

— А де верстат?

— У сусіда. Сусід узяв, теж без копійки сидить.

До сусіда рвонули. Всю квартиру догори дном перевернули. Ні грошей, ні верстата. Зате апарат самогонний знайшли. І самогонки три бутлі.

II

Розібралися. Його покартали за жарти й одпустили, а сусіда на триста гривень оштрафували.

III

Ото так: не копай ями іншому, бо сам до неї ускочиш.